

மானிடர் உருவில் உள்ளார். எங்கள் காதல் மீண்டும் கை
கூடினாலும் எங்களால் திருமணம் செய்து கொள்வது
என்பது இயலாது அல்லவா? அப்படி இல்லாமல்
போனால் உயிர்பிரிதின்ற வேளையில் என் மன்னரானவர்
என்னிடம் சொன்னது போன்ற நிலையில் திருமணம்
நடப்பது என்பது இயலாமல் பொய்யாகப் போய்விடும்
அல்லவா?' என்று கேட்டது.

குயிலியின் உண்மைநிலை

புன்னகையில்

ஐயர் உரைப்பார் - 'அடிபேதாய்' இப்பிறவி
தன்னிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்குக்
கன்னியைத் தான் பிறந்தாய் கர்ம வசத்தினால்
மாடன் குரங்கன் இருவருமே வன்பேயாக்
காடுமலை சுற்றி வருகையிலே கண்டுக்கொண்டார்
நின்னையங்கே, இப்பிறப்பும் நீயும் பழமைபோல்
மன்னனையே சேர்வையென்று தாஞ்சூழ்ந்து மற்றவரும்
நின்னைக் குயிலாக்கி நீ செல்லும் திக்கெல்லாம்
நின்னுடனே சுற்றுகின்றார். நீ இதனைத் தேர்க்கிலையே?
(183 - 192)

கருத்து : அம்முனிவர் புன்னகையுடன் பேதைப்
பெண்ணே, இப்பிறவியிலும் விந்தியமலைச் சாரலில்
உள்ள வேடன் ஒருவனின் மகளாக மானிட உருக்
கொண்டுதான் நீ பிறந்தாய். ஆனால் விதி வசத்தால்
உருக்கொண்டு பிறவியடையாமல் பேய்களாய் காடுகளில்
திரிந்து கொண்டிருந்த மாடனும் குரங்கனும் உன்னைக்
கண்டுவிட்டனர். பின் இப்பிறவியிலும் நீ அம்மன்ன
வனையே கணவனாகச் சேரப் போகின்ற நிலைமையையும்
உணர்ந்து உன்னை அடைய விடாமல் இருக்க வேண்டி
மாயம் செய்து குயிலாக மாற்றிவிட்டனர். அதோடு

மட்டுமின்றி உன்னைக் கண்காணிக்க வேண்டி நீ
செல்லின்ற திசைகளிலெல்லாம் உன்னைத் தொடர்ந்து
திரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதலை நீ இன்னும்
உணரவில்லை.

குயிலின் வருத்தம்

விதியே! இறந்தவர்தாம் வாழ்வாரை
நீன்று துயருறுத்தல் நீதியோ? பேய்களெனைப்
பேதைப் படுத்திப் பிறப்பை மறப்புறுத்தி
வாதைப்படுத்தி வருமாயில் யாடுனனது
காதலனைக் காணுங்கால், காய் சினத்தால் ஏதேனும்
நீதிஐத்தால் என் செய்வேன்? தேவரே! மற்றிதற்கோர்
மாற்றிஐயே? என்று மறுகீநான் கேட்கையிலே,

(193 - 199)

கருத்து : விதியே! இறந்தவர்கள் இரக்கமின்றி
வாழ்பவர்களைத் துன்புறுத்துதல் அதர்மம் என்று உணர
மாட்டார்களா? பேய்கள் என்னை உருமாற்றியதோடு
மட்டுமின்றி என் பழம் பிறப்பினையும் மறைத்து என்னைத்
துன்பப்படுத்துகின்றன. இப்படி இவர்கள் செய்வதனால்
நான் என் காதலனைக் காணும்போது கோபத்தில்,
அவர்கள் எனக்கு மேலும் துன்பம் செய்தால் நான் என்ன
செய்வேன்? தேவனே இதற்கு ஏதாவது மாற்று
வழியிருந்தால் உரைத்திடுங்கள் என்று மிகுந்த
வருத்தமுடன் முனிவரிடம் குயில் கேட்டது.

முனிவரின் உரையும் பிரிவும்

தேற்றமுறு மாமுனிவர் செப்புகின்றார்; "பெண்குயிலே!
தொண்டை வளநாட்டிலோர் சோலையிலே வேந்தன் மகன்
கண்டுனது பாட்டில் கருத்தினகிக் காதல் கொண்டு
நேசம் மிகுதியுற்று நிற்கையிலே, பேயிரண்டும்

... தவறு செய்துள்ளார்... தீர்ப்பு...
... (20) ...

கருத்து : தெளிந்த அறிவுடைய அம்முனிவர்...
குயிலே வளம்மிக்க தெண்டை நாட்டில் உள்ள சோலை
ஒன்றில் அரசமகன் உன்னைக் கண்டு காதல் கொண்டு
நிற்கும் வேளையில் அந்தப் பெய்கள் பல்வேறு விதமான
மாயங்கள் செய்து அவ்விளவாசன் உன்மீது கோபம்
கொள்ளும்படி செய்துவிடும். அவரும் உன்னை துறந்து
என்று எண்ணி உன்மேல் கோபம் கொண்டு கைவிட
முடிவு செய்யும் போது நடக்கப் போவதனை நீயே
அறிவாய்; இப்போது எனக்கு மாலை பூஜை
தியானமும் செய்ய வேண்டிய காலம் வந்தது. எனவே
செல்கிறேன் என்று காற்றில் மறைந்தார் முனிவர்.

குயிலின் இறுதி வேண்டுகோள்

மாமுனிவர் சொன்னதெல்லாம்
அப்படியே சொல்லிவிட்டேன் ஐயோ; திருவுளத்தில்
எப்படிநீர் கொள்வீரோ? யானறியேன் ஆரியரே!
காதல் அருள் புரிவீர், காதலில்லை என்றிடினோ,
காதல் அருளித் தமது கையால் கொன்றீடுவீர்!
என்ற குயிலும் எனது கையில் வீழ்ந்ததுகாண்.

(212 - 5)

கருத்து : தவத்தில் சிறந்த அந்த முனிவர் சொன்ன
செய்திகளை யெல்லாம் தற்போது தங்களிடம் சொல்லி

விட்டேன். அய்யா இதைக் கேட்டவுடன் உங்கள் மனதில் என்ன தோன்றுகின்றோ நான் அறியேன். உயர்ந்தவரே அன்பு மட்டும். எனக்குப் பரிசாகத் தாரூங்கள். உங்கள் காதல் இல்லை என்ற நிலை வந்து விட்டால் தயவு செய்து உங்கள் கையாலேயே என்னைக் கொண்டு விடுங்கள்' என்று கூறி கவிஞரின் கைகளில் விழுந்தது அந்தக் குயில்.

குயிலியின் உரை கேட்ட கவிஞரின் மனநிலை

கொன்றுவிட மனந்தான் கொள்ளுமோ? பெண்ணென்றால்
பேயும் கிரங்காதோ? பேய்கள் இரக்கமின்றி
மாயழிழைத் தால் அதனை மானிடனும் கொள்ளுவதோ?
காதலிலே ஐயம் கலந்தாளும் நிற்பதுண்டோ?
மாதர் அன்பு கூறில் மனமினகார் இங்குளரோ?

(218 - 222)

கருத்து : ஆனால் கவிஞரின் மனம் குயிலியைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. 'பெண் என்றால் பேய் கூட இரக்கம் காட்டும் என்பார்கள். ஆனால் பாவம் பேய்களே செய்த இரக்கம் அற்ற செயல்களாலும் மாயத்தாலும் துன்பங்களை அனுபவித்துள்ள இந்தக் குயிலினை மானிடனாகிய நான் கொல்வதா என்று விட்டுவிட்டார் கவிஞர். காதலில் சந்தேகம் என்பது ஏற்பட்டால் அந்தக் காதல் நிலைக்காது பிரிந்துவிடும். பெண்கள் அன்போடு சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளை கேட்காதவர்கள் இருக்க முடியாது இவ்வுலகில்.

கவிஞர் கண்ட அதிசயம்

அன்புடனே யானும் அருங்குயிலைக் கைக்கொண்டு
முன்புவைத்து நோக்கிய பின் முண்டுவரும் இன்பவிறி
கொண்டதனை முத்தமிட்டேன்; கோகிலத்தைக்

காணவில்லை; (223 - 225)

கருத்து : என்கிற பல நினைவுகளினாடு தன் கையில்
நீந்து அந்தக் குயிலைக் குவிந்து பார்த்தபோது முன்னர்
தோன்றிய அன்பை விடவும் அதிகமான அன்ப அக்தியில்
பத்தில் தோன்றிட அதனை முத்தமிட்டார். அவர் முத்த
மிட்டு நிமிர்வதற்குள் அங்கு ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது.
அவர் கையில் இருந்த பெண் குயிலைக் காணவில்லை.

~~விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா! விந்தையடா!~~

ஆசைக் கடலின் அழுதடா! அற்புதத்தின்

தேசமடா! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா!

பொண்ணொருத்தி அங்குநின்றாள்; பேருவகை

பொண்ணொருதான்

கண்ணொடுக்கா(து) என்னைக் கண்பொழுது

நோக்கினாள்

சற்றே தலைகுனிந்தாள் சரீ! இவள் அழகே

எற்றே தயிலில் இசைத்திடுவேன்?

(226 - 232)

கருத்து : எடுத்துச் சொல்ல முடியாததான அற்புதம்
ஒன்று அங்கு நடந்தது. அது மிகவும் அற்புதத்திலும்
அற்புதமானது ஆகும். ஆசைக் கடலில் கிடைத்த அழகம்
போன்றது. நம்நாடு அற்புதங்கள் நிறைந்தது. இங்குள்ள
பெண்கள் தெய்வத்தின் மறு உருவங்கள். அத்தகைய
பெண் உருவில் எதிரில் நின்றால் ஒருத்தி. மிகுந்த
மகிழ்ச்சியோடு நேராகப் பார்க்காமல் என்னை
ஓரக்கண்களால் சிறுநேரம் மட்டுமே பார்த்து மீண்டும்
தலைகுனிந்து நின்றால், தெய்வமே - இவள் அழகை
என்னவென்று நான் இவிய தமிழில் இசைத்திடுவேன்.

பெண்ணான குயிலியின் அழகு

கண்ணிரண்டும்

ஆனைவிழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?

மீள விழியில் மீதந்த கவிதைபலாம்

சொல்லில் அகப்படுமோ? தூய்மை முக்கியம்) பாப்பா
 சொல்லில் வாய்தழில் பாய்ந்த நிலவினாயன்
 என்றும் மறுத்தல் இயலுமோ? பாரின்யிலை
 சிந்தித்தொரு மீன்கொடிபோல் நேர்ந்தமணி

பெண்ணரசின்

மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையும் கட்டினையும்
 தேனில் இனியான் தீருத்த நிலையினையும்
 மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ? ஓர் வார்த்தை
 மற்றவர்க்குச் சொல்வேன்; கவிதைக் கனிபிழிந்த
 சாற்றினிலே, பண்குத்(து) எனுயிவற்றின் சாரமலரம்
 ஏற்றி அதனோடே இன்னமுதம் தான் கலந்து
 காதல் வையிலிலே காய வைத்த கட்டியினால்
 மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமன் என்பேன்;
 பெண்ணவனைக் கண்டு பெருங்களிகொண்டு அங்ஙனே
 நண்ணித் தழுவி நறுங்கள் ளிதழினையே
 முத்தயீட்டு முத்தயீட்டு மோகப் பெருமயக்கில்
 சித்தம் மயங்கிச் சிலபோழ்(து) இருந்த பின்னே

(232 - 250)

கருத்து : கண்களிரண்டும் ஆளை விழுங்கிடுவது
 போன்ற அதிசய அழகினைக் கொண்டிருந்ததனைச்
 சொல்லுவதா? அல்லது அந்தக் கண்களால் தெரிந்த
 கவிதைகள் அனைத்தினையும் என்னால் சொல்லால்
 வடிக்கவும் முடியவில்லை. தூய்மையான ஒளி போன்ற
 முத்துக்களைப் போன்ற பற்களில் கோவைப்பழம் போன்ற
 சிவந்த இதழ்களில் அப்போது தெரிந்த நிலவின்
 ஒளியினைக் கண்டவர்கள் என்றும் மறக்க முடியாது

இந்த பூமியில் நிற்கும் ஒரு மின்னல் கொடியைப்
 போன்று அமைந்த அழகிய பெண்களின் அரசி
 போன்றவளின் உடல் அழகும், முக அமைப்பும், கூட்டுக்
 கோப்பான உடலும் தேனைவிட இனிய தன்மை

கருத்து பின்னர் பக்கத்தில் இருந்த அந்த அழகிய பெண்ணும் சோலைகளும் அவ்வென்றுமறைந்து விட்டது கண்ட ஒரு வென்று கதறி அழுது விழுந்தேன் பின்னர் கண்ட திறந்து பார்த்தபோது என்னை கற்றிலும் பழைய என்னை கவடிகளும் எழுதுகோலும் செய்தித்தாள்களின் கூட்டம் மற்றும் பழம்பாய்களின் கூட்டமும் கற்றியிருப்பதனைக் கண்டு நான் என் வீட்டில் இருப்பதனை உணர்ந்தேன்.

சோலை, குயில், காதல் - சொன்ன கதை ஆசிரிய அனைத்தும் அந்த மலை மற்றும் சோலைகளைக் கண்ட அழகு மயக்கத்தில் இருந்த எனக்குத் தோன்றிய ஒரு ஆய்வுக் கற்பனை என்பதனையும் அறிந்தேன்.

தமிழறிந்த சான்றோர்களே, இது கற்பனையோடு கலந்த ஒரு காதல் கதை என்றாலும் இதில் வேதாந்தமாகச் சொல்ல ஏதாவது ஒரு சிறு இடம் இருந்தாலும் அதனை அனைவரும் அறியும்படியாக விரித்துக் கூற மாட்டீர்களா?

...

10. திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்

1. குயில்பாட்டில் வேதாந்தம்

மனதில் எந்தவிதமான சஞ்சலங்களும் இல்லாத நிலையில் 'செத்தாரைப் போன்று இருத்தவே வேதாந்திகள் விரும்பும் நிலையாகும்.'

போரின்பம் அடையும் வழிமுறை

'தத்துவங்கள் எல்லாம் தோன்றுமிடம் நாதம் அது ஒடுங்கும் இடமும் அதுதான்' என்று திருவிசுவநாதன் திருக்குறளின் விரிவுரையில் கூறுகின்றார் அவ்வாறே பாரதியின் குயிலியின் நாதம் அமைகின்றது உண்மைகளையும் தெளிந்த ஞான உரைகளையும் கூட கொஞ்சம்

அவ்வாறு அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு

அவ்வாறு இந்த மனிதன் பால்வேறு விதம் என
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு
 அடையாளம் இடாமலும் அவர் இடங்கார்
 தோன்றி தமது தமது ஆசை நிறைவு

மனம் செம்மையுறுதல்

மற்றொரு முக்கிய நிகழ்வாகக் கவிதை காட்டும்
 செய்தி கவிஞர் என்கிற மனிதன் - குரங்கு - எருது என்ற
 உயிர்களைக் கொல்ல வாளெடுத்து வீசுதல் என்ற
 நிகழ்வாகும் அவ்வாறு கவிஞர் வாளெடுத்து வீசும்போது
 அவைகள் வாள் வீச்சினுக்குத் தப்பி மறைந்து
 போவதாகக் கூறுகின்றார்.

இந்திலையானது வாழ்வில் நம் உள்ளத்தில் எழும் தீய
 எண்ணங்களையும் அதன் விளைவால் எழும் பழக்கங்
 களையும் பல நேரங்களில் நாம் அறிவுக் கண் கொண்டு
 ஆய்ந்து அகற்றிட முனைகின்றோம் ஆனால் பலருக்கும்
 அது எளிதில் கைவசப்படுவதில்லை என்பதனையே
 இங்குக் குரங்கினைப் போன்று அலையும் மனத்தினையும்